

Czwartek, 22 listopada 2012 r.

5. jest przekonany, że w wyniku niektórych z przedstawionych propozycji sam Międzynarodowy Związek Telekomunikacyjny może stać się siłą rządzącą pewnymi aspektami internetu, co mogłoby położyć kres obecnemu oddolnemu modelowi obejmującemu wiele zainteresowanych stron; wyraża obawę, że jeśli propozycje te zostaną przyjęte, mogą poważnie wpłynąć na rozwój usług online i na dostęp do nich użytkowników końcowych, a także na całą gospodarkę cyfrową; uważa, że zarządzanie internetem i powiązane kwestie regulacyjne powinny być nadal definiowane na poziomie uwzględniającym w sposób wszechstronny wiele zainteresowanych stron;
6. wyraża zaniepokojenie tym, że propozycje dotyczące reformy Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego obejmują stworzenie nowych mechanizmów uwzględniających zyski, co może poważnie zagrozić otwartemu i konkurencyjnemu charakterowi internetu z powodu wzrostu cen, hamowania innowacyjności i ograniczania dostępu; przypomina, że internet powinien pozostać wolny i otwarty;
7. popiera wszystkie propozycje mające na celu utrzymanie obecnego zakresu Międzynarodowego Regulaminu Telekomunikacyjnego i dotychczasowego mandatu Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego; sprzeciwia się wszelkim propozycjom mającym na celu rozszerzenie zakresu ITR na takie obszary jak internet, w tym na przestrzeń nazw domen, przydzielanie adresów IP, routing ruchu danych w internecie i kwestie związane z treściami;
8. wzywa państwa członkowskie, by zapobiegały jakimkolwiek zmianom Międzynarodowego Regulaminu Telekomunikacyjnego, które mogłyby narazić na szwank otwartość internetu, neutralność sieci, zasadę typu koniec-koniec, obowiązki świadczenia usługi powszechnej i partycypacyjne zarządzanie powierzone różnorodnym podmiotom, takim jak rządy, instytucje ponadnarodowe, organizacje pozarządowe, duże i małe przedsiębiorstwa, społeczność technologiczna oraz użytkownicy internetu i ogół konsumentów;
9. wzywa Komisję, aby w imieniu Unii Europejskiej koordynowała negocjacje dotyczące zmiany Międzynarodowego Regulaminu Telekomunikacyjnego wprowadzane na podstawie szerokiego wkładu wielu zainteresowanych stron, poprzez zastosowanie strategii, której głównym celem będzie zapewnienie i zachowanie otwartości internetu, a także ochrona praw i wolności użytkowników internetu online;
10. przypomina o znaczeniu, jakie ma zagwarantowanie prężnego internetu, który oferuje usługi oparte na zasadzie starannego działania, pobudza innowacyjność i wolność wypowiedzi, zapewnia konkurencję i zapobiega powstaniu nowej przepaści cyfrowej;
11. podkreśla, że Międzynarodowy Regulamin Telekomunikacyjny powinien stwierdzać, iż zalecenia Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego są niewiążącymi dokumentami promującymi najlepsze praktyki;
12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, a także rządóm i parlamentom państw członkowskich.

P7_TA(2012)0452

Konferencja w Ad-Dausze w sprawie zmiany klimatu (COP 18)

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie konferencji w sprawie zmian klimatu, która odbędzie się w Ad-Dausze (Katar) (COP 18) (2012/2722(RSP))

(2015/C 419/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz protokół z Kioto załączony do tej konwencji,
- uwzględniając wnioski z konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmiany klimatu, która odbyła się w 2007 r. na Bali, a także plan działania z Bali (Decyzja 1/COP 13),
- uwzględniając 15. konferencję stron (COP 15) konwencji UNFCCC oraz 5. konferencję stron będącą posiedzeniem stron protokołu z Kioto (COP/MOP 5), które odbyły się w Kopenhadze (Dania) w dniach od 7 do 18 grudnia 2009 r., oraz uwzględniając porozumienie kopenhaskie,

Czwartek, 22 listopada 2012 r.

- uwzględniając 16. konferencję stron (COP 16) konwencji UNFCCC oraz 6. konferencję stron będącą posiedzeniem stron protokołu z Kioto (COP/MOP 6), które odbyły się w Cancun (Meksyk) w dniach od 29 listopada do 10 grudnia 2010 r., oraz uwzględniając ustalenia z Cancunu,
- uwzględniając 17. konferencję stron (COP 17) konwencji UNFCCC oraz 7. konferencję stron będącą posiedzeniem stron protokołu z Kioto (COP/MOP 7), które odbyły się w Durbanie (Republika Południowej Afryki) w dniach od 28 listopada do 9 grudnia 2011 r., a w szczególności decyzje w sprawie Platformy z Durbanu dotyczącej zwiększenia działań na rzecz ochrony klimatu,
- uwzględniając zbliżającą się 18. konferencję stron (COP 18) konwencji UNFCCC oraz 8. konferencję stron będącą posiedzeniem stron protokołu z Kioto (COP/MOP 8), które odbędą się w Ad-Dausze (Katar) w dniach od 26 listopada do 8 grudnia 2012 r.,
- uwzględniając pakiet klimatyczno-energetyczny UE z grudnia 2008 r.,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 4 lutego 2009 r. zatytułowaną „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucje z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na Konferencję kopenhaską w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽³⁾, z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽⁴⁾, z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie konferencji w Cancun (COP 16) ⁽⁵⁾ w sprawie zmiany klimatu oraz z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie konferencji w Durbanie w sprawie zmian klimatu (COP 17) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie planu działania prowadzącego do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 9 marca 2012 r. w sprawie działań podjętych w następstwie 17. sesji konferencji stron (COP 17) ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz 7. sesję posiedzenia stron protokołu z Kioto (CMP 7) (Durban, Republika Południowej Afryka, 28 listopada – 9 grudnia 2011 r.),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 15 maja 2012 r. w sprawie szybkiego finansowania działań związanych ze zmianą klimatu,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 18 lipca 2011 r. dotyczące działań dyplomatycznych UE w związku ze zmianą klimatu,
- uwzględniając sporządzone w listopadzie 2011 r. sprawozdanie podsumowujące Program Ochrony Środowiska Narodów Zjednoczonych (UNEP) pt. „Niwelowanie rozbieżności w odniesieniu do emisji”,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej pt. „Konsensus europejski”, a w szczególności pkt. 22, 38, 75, 76 i 105 tego oświadczenia ⁽⁸⁾,
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., określającą milenijne cele rozwoju jako cele uzgodnione wspólnie przez wspólnotę międzynarodową w celu likwidacji ubóstwa,
- uwzględniając zobowiązania zaciągnięte na szczycie G20, który miał miejsce w Pittsburgu w dniach 24–25 września 2009 r., dotyczące stopniowego wycofywania dotacji na paliwa kopalne w perspektywie średniookresowej i do udzielenia najuboższym krajom ukierunkowanego wsparcia, aby mogły się one dostosować do zmiany klimatu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 44.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 21.10.2010, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 341 E z 16.12.2010, s. 25.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 77.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0504.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0086.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

Czwartek, 22 listopada 2012 r.

- uwzględniając 11. posiedzenie stron konferencji (COP 11) w sprawie różnorodności biologicznej, które odbyło się w Hyderabadzie (Indie) w dniach od 8 do 19 października 2012 r.,
- uwzględniając pytania ustne O-000160/2012 – B7-0364/2012 i O-000161/2012 – B7-0365/2012 skierowane na podstawie art. 115 Regulaminu przez Komisję Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz uwzględniając oświadczenia Rady i Komisji,
- uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w decyzjach w sprawie Platformy z Durbanu dotyczącej zwiększenia działań na rzecz ochrony klimatu (tzw. pakiet durbański) przyznano, że zmiana klimatu stanowi ogromne i prawdopodobnie nieodwracalne zagrożenie dla społeczeństwa i planety, w związku z czym wymaga działań wszystkich stron na poziomie międzynarodowym;
- B. mając na uwadze, że pakiet durbański w zasadzie położył fundamenty pod globalne, ambitne, międzynarodowe, prawnie wiążące porozumienie obejmujące wszystkie strony, które ma zostać przyjęte w 2015 r. i być stosowane od 2020 r.;
- C. mając na uwadze, że konferencja w Ad-Dausze (COP 18) powinna wykorzystać dynamikę, jaką osiągnięto w Durbanie, i spowodować, aby prace nad takim globalnym prawnie wiążącym porozumieniem toczyły się właściwym torem, a porozumienie zostało osiągnięte do 2015 r.;
- D. mając na uwadze, że takie globalne prawnie wiążące porozumienie powinno być spójne z zasadą wspólnej, lecz zróżnicowanej odpowiedzialności w zależności od możliwości, lecz należy w nim uznać, że wszyscy najwięksi emitenci gazów cieplarnianych powinni przyjąć ambitne i wystarczające cele w zakresie zmniejszenia emisji tych gazów, w zależności od możliwości, i podjąć w tym celu odpowiednie środki polityczne;
- E. mając na uwadze, że w pakiecie durbańskim nie uwzględniono dostatecznie potrzeby działań w celu łagodzenia skutków zmiany klimatu do roku 2020, a obecne zobowiązania i obietnice nie wystarczają, aby osiągnąć cel polegający na ograniczeniu wzrostu średniej rocznej temperatury powierzchniowej na świecie do 2 °C w stosunku do poziomów przedprzemysłowych (tzw. cel 2 °C), wzywa do potraktowania tych kwestii na konferencji w Ad-Dausze jako sprawy najwyższej wagi;
- F. mając na uwadze, że według danych naukowych przedstawionych przez Międzypaństwowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC) cel 2 °C można osiągnąć tylko, jeżeli światowe emisje osiągną najwyższy poziom przed 2015 r., w roku 2050 zmniejszą się co najmniej o 50 % w stosunku do roku 1990, a następnie będą się nadal zmniejszały; mając na uwadze, że UE powinna zachęcać wszystkich największych emitentów CO₂ do podjęcia konkretnych działań i ich rzeczywistej realizacji przed 2020 r.;
- G. mając na uwadze, że według ostatnich badań naukowych skutki zmiany klimatu są szybsze i bardziej widoczne niż przewidywano, na przykład w regionie Arktyki;
- H. mając na uwadze, że według Międzynarodowej Agencji Energetycznej światowe zapotrzebowanie na energię ma wzrosnąć o jedną trzecią między 2010 a 2035 r., mając na uwadze, że większa część tego wzrostu zapotrzebowania i wzrostu emisji będzie w większej części udziałem gospodarek wschodzących; mając na uwadze, że na niegospodarne zużycie paliw kopalnych przeznaczane są dotacje w wysokości 400 mld USD;
- I. mając na uwadze, że zmniejszenie emisji CO₂ w sektorze energetyki i przemysłu poprzez stosowanie innowacji byłoby korzystne dla Europy, która stałaby się prekursorem na rozrastającym się światowym rynku towarów i usług związanych z energią;
- J. mając na uwadze, że światowe innowacje w sektorze zrównoważonej energii (zarówno na poziomie produkcji, jak i na poziomie użytkowników) tworzą miejsca pracy, pobudzają wzrost gospodarczy, zwiększają niezależność energetyczną i pozwalają dbać o czystszy świat, w którym zmiana klimatu będzie łagodniejsza, a dostawy energii zapewnione;
- K. mając na uwadze, że okres życia inwestycji w sektorze energetyki wynosi bardzo często 30 lat lub więcej oraz że planowanie nowych przedsięwzięć i polityki wymaga dużo czasu, co jeszcze bardziej uwydatnia, że należy pilnie podjąć na świecie nowe działania w zakresie energetyki;

Czwartek, 22 listopada 2012 r.

- L. mając na uwadze, że trzeba prowadzić więcej badań nad innowacjami przydatnymi w sektorze energetyki i transportu;
- M. mając na uwadze, że UE powinna objąć wiodącą rolę w dziedzinie ochrony klimatu, aby wykazać, że jej starania są poważne, wzięwszy pod uwagę jej możliwości technologiczne i ekonomiczne;
- N. mając na uwadze, że osiągnięcie prawnie wiążącego porozumienia w 2015 r. nie będzie możliwe, jeżeli zabraknie konsensu co do sprawiedliwego podziału starań zmierzających do łagodzenia skutków zmiany klimatu na świecie w długoterminowej perspektywie;
- O. mając na uwadze, że na 16. COP w 2010 r. w Cancunie kraje rozwinięte zobowiązały się przeznaczyć co roku do 2020 r. 100 mld USD „nowych i dodatkowych” funduszy na potrzeby związane ze zmianą klimatu w krajach rozwijających się, lecz do tej pory nie uzgodniono na szczelbu międzynarodowym rzeczywistego znaczenia słów „nowe i dodatkowe”;
- P. mając na uwadze, że po 2012 r., który jest ostatnim rokiem szybkiego finansowania działań związanych ze zmianą klimatu (30 mld USD w ciągu trzech lat zgodnie ze zobowiązaniem podjętym w Kopenhadze), nie ma pewności co do tego, jaka kwota zostanie przeznaczona na działania związane ze zmianą klimatu;
- Q. mając na uwadze, że ok. 20 % emisji gazów cieplarnianych jest powodowane wylesianiem i innymi sposobami użytkowania gruntów oraz zmianami tych sposobów użytkowania gruntów, oraz mając na uwadze, że agroleśnictwo zwiększa łagodzenie skutków emisji CO₂, ponieważ zwiększa składowanie dwutlenku węgla, a także zmniejsza ubóstwo, ponieważ umożliwia lokalnym społecznościom różnicowanie dochodów;
- R. mając na uwadze, że lepsze zarządzanie lasami jest podstawowym warunkiem wstępnym, aby zmniejszyć wylesianie w trwały sposób;

Platforma z Durbanu dotycząca zwiększenia działań na rzecz ochrony klimatu

1. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie grupy roboczej ad hoc ds. platformy z Durbanu dotyczącej zwiększenia działań na rzecz ochrony klimatu i stwierdza, że decyzja 1/CP.17 wymaga, aby grupa ta niezwłocznie rozpoczęła prace w celu sporządzenia protokołu, instrumentu prawnego lub uzgodnionego dokumentu końcowego posiadającego moc prawną na mocy konwencji mającej zastosowanie do wszystkich stron oraz aby grupa ta zakończyła swe prace możliwie najszybciej, nie później niż w 2015 r.; stwierdza ponadto, że prace grupy powinny opierać się na 5. sprawozdaniu oceniającym IPCC, które ma zostać opracowane przed 2014 r. z zadowoleniem przyjmuje również proces zmierzający do zwiększenia ambicji stron przed 2020 r.;
2. podkreśla, że sprawiedliwość i wspólna, lecz zróżnicowana odpowiedzialność w zależności od zdolności (CBDRRC) powinny być głównym tematem Platformy z Durbanu dotyczącej zwiększenia działań na rzecz ochrony klimatu, jeżeli ma ona przynieść oczekiwane wyniki w zakresie ochrony klimatu;
3. stwierdza równocześnie, że pakiet durbański wymaga, aby grupa robocza ad hoc ds. długoterminowej współpracy w ramach Konwencji (AWG-LCA) osiągnęła wyznaczone cele przed konferencją w Ad-Dausze;
4. podkreśla, że nowy instrument prawny powinien przewidywać środki łagodzące zgodne ze globalnym budżetem emisji CO₂, które pozwolą utrzymać zmianę klimatu poniżej 2 °C w stosunku do poziomów przedprzemysłowych, i że powinien on również przewidywać środki niezbędne do podjęcia wymaganych działań w zakresie klimatu w krajach rozwijających się oraz rzetelne obliczanie, monitorowanie i sprawozdawczość, a także skuteczny system stosowania i zgodności;
5. z wielkim zaniepokojeniem stwierdza, że na rozmach w Bonn w maju 2012 r. niektóre strony zajęły obstrukcyjne stanowisko, lecz z zadowoleniem przyjmuje niewielkie, aczkolwiek widoczne postępy ku zbieżności poglądów, jakie osiągnięto na nieformalnych dodatkowych posiedzeniach w Bangkoku (Tajlandia) w dniach od 30 sierpnia do 5 września 2012 r.;
6. domaga się, aby przed zakończeniem prac grupy roboczej ad hoc ds. długoterminowej współpracy w ramach Konwencji (AWG-LCA) zwiększyć jasność i osiągnąć porozumienia w sprawie porównywalności starań i wspólnego obliczania emisji dla krajów rozwiniętych, które nie są stronami protokołu z Kioto;
7. podkreśla, że UE powinna dać dobry przykład realizując swoje zobowiązania i okazując ambicję zarówno w zakresie łagodzenia skutków zmiany klimatu, jak i finansowania działań w tym kierunku; w związku z tym uważa, że przed konferencją w Ad-Dausze wszystkie instytucje UE mają obowiązek prowadzić intensywne działania dyplomatyczne w związku ze zmianą klimatu oraz budować sojusze międzynarodowe, aby zapewnić realizację zobowiązań zawartych w pakiecie durbańskim oraz aby proces UNFCCC doprowadził do powstania nowego wielostronnego systemu przed 2015 r.; podkreśla, że należy wyjaśnić, jak zasady Konwencji mają być stosowane w ramach działań po 2020 r., aby

Czwartek, 22 listopada 2012 r.

wszystkie strony podjęły zobowiązania; uważa, że nowy mechanizm rynkowy, który określono na COP 17, jest szczególnie ważny w tym zakresie i ma nadzieję, że grupie roboczej ad hoc ds. długoterminowej współpracy (AWG-LCA) uda się opracować sposoby działania i procedury stosowane w ramach tego mechanizmu;

Protokół z Kioto – drugi okres zobowiązań

8. przyjmuje do wiadomości decyzję stron, zawartą w pakiecie durbańskim, która obejmuje ogółem ok. 15 % ogólnych emisji i stanowi powód, dla którego UE powinna nasilić starania, aby znaleźć rozwiązania na rzecz wspólnych środków umożliwiających zrzeszenie wszystkich głównych podmiotów i tymczasowe zatwierdzenie rozpoczęcia w dniu 1 stycznia 2013 r. drugiego okresu zobowiązań w ramach protokołu z Kioto, który zapoczątkuje proces przechodzenia na nowy, skuteczniejszy, pełniejszy i prawnie wiążący międzynarodowy system, który wejdzie w życie w 2020 r.;

9. przyjmuje do wiadomości, że USA, Rosja, Japonia i Kanada nie wezmą udziału w ewentualnym drugim okresie zobowiązań, oraz że brak pewności co do udziału Australii i Nowej Zelandii; przyjmuje również do wiadomości, że nadal brak celów w zakresie zmniejszenia emisji dla krajów rozwijających się, takich jak Chiny, Indie, Brazylia i Indonezja;

10. domaga się przyjęcia w Ad-Dausze niezbędnych poprawek, aby bezzwłocznie rozpocząć drugi okres zobowiązań protokołu z Kioto na zasadzie tymczasowej;

11. przyjmuje do wiadomości obietnicę zawartą w decyzji 1/CMP 7 pakietu durbańskiego, zgodnie z którą data zakończenia drugiego okresu realizacji zobowiązań zostanie ustalona na konferencji w Ad-Dausze, i jest przychylny ośmioletniemu okresowi zobowiązań, który zakończy się 31 grudnia 2020 r.;

12. podkreśla potrzebę – w ramach obecnej struktury operacyjnej protokołu z Kioto – ilościowego określenia zobowiązań do ograniczenia lub zmniejszenia emisji (QELRO), jakie strony miały przedłożyć do maja 2012 r., aby przyjąć je w postaci poprawek do protokołu z Kioto na konferencji w Ad-Dausze, zgodnie z decyzją 1/CMP 7; wzywa strony wymienione w załączniku B, które jeszcze tego nie uczyniły, do przedstawienia swoich ilościowych zobowiązań do ograniczenia lub zmniejszenia emisji (QELRO), i z zadowoleniem przyjmuje cele przedstawione pierwotnie przez UE; podkreśla, że przeniesienie jednostek przyznanej emisji (AAU) na drugi okres zobowiązań podważyłoby wiarygodność protokołu z Kioto w zakresie ochrony środowiska; podkreśla, że jeżeli państwa członkowskie będą mogły przenieść AAU, protokół z Kioto nie będzie miał żadnego rzeczywistego wpływu na łagodzenie zmiany klimatu;

13. z zadowoleniem przyjmuje propozycję grupy 77 i Chin dotyczącą rzeczywistego ograniczenia i zmniejszenia do minimum możliwości korzystania z nadwyżek; zauważa, że UE do tej pory nie przedstawiła żadnej propozycji w celu uregulowania problemu nadwyżek jednostek przyznanej emisji (AAU); przypomina, że na mocy traktatu lizbońskiego Rada Unii Europejskiej stanowi kwalifikowaną większością głosów w sprawach ogólnych (art. 16 TUE), a zgodnie z procedurą mającą zastosowanie do negocjowania i zawierania umów nowych międzynarodowych (art. 218 TFUE);

14. ponawia wezwanie do zreformowania mechanizmu czystego rozwoju, ustanowienie ścisłych zasad jakości, gwarantujących wystarczająco wysokie standardy powiązanych projektów, aby umożliwić zmniejszenie emisji w wiarygodny, dający się sprawdzić, rzeczywisty i dodatkowy sposób, przyczyniając się do zrównoważonego rozwoju w krajach rozwijających się i zapobiegając niewłaściwemu stosowaniu tego mechanizmu do wysokoemisyjnych projektów w zakresie infrastruktury; uważa, że przyszły mechanizm czystego rozwoju powinien być ograniczony do krajów najsłabiej rozwiniętych;

Rozbieżności między potrzebami a rzeczywistością w zakresie łagodzenia zmiany klimatu

15. podkreśla, że pilne jest, aby wszystkie strony po pierwsze wypełniły podjęte zobowiązania, a po drugie podwyższyły swoje obecne standardy do 2020 r., aby osiągnąć cel 2 °C; podkreśla w szczególności pilną potrzebę dokonania postępów w niwelowaniu tzw. luki gigatonowej, czyli różnicy między wynikami badań naukowych a obietnicami stron dotyczącymi podjęcia zobowiązań i prowadzenia działań w celu zmniejszenia emisji, które byłyby bardziej ambitne niż te zawarte w porozumieniu z Kopenhagi, opierałaby się na zasadzie „wspólnej, lecz zróżnicowanej odpowiedzialności w zależności od możliwości”, co oznacza, że należy umożliwić najuboższym państwom – dzięki pomocy finansowej i technologicznej, lecz także za pomocą środków w dziedzinie tworzenia zdolności – bezpośrednie przejście na zaawansowany system niskoemisyjnej gospodarki i energetyki; wzywa strony w szczególności do pilnego podjęcia środków, najpóźniej ze skutkiem od 2015 r., mających na celu zmniejszenie emisji pochodzących z międzynarodowego transportu lotniczego i morskiego oraz innych sektorów, a także zmniejszenie emisji fluorowęglowodorów (HFC), sadzy, metanu i innych krótkotrwałych czynników powodujących ocieplenie klimatu, aby zapewnić zgodność z celem 2 °C;

Czwartek, 22 listopada 2012 r.

16. wzywa do podjęcia w Ad-Dausze decyzji w sprawie ilościowego określenia rozbieżności w skali światowej oraz stałego monitorowania tych rozbieżności, aby podjąć niezbędne działania w celu ich zniwelowania;
17. wzywa Komisję oraz prezydentkę cypryjską do znalezienia sojuszników w celu zmniejszenia tzw. luki gigatonowej, czyli rozbieżności między obecnymi poziomami ambicji a poziomami wymaganymi do utrzymania globalnego ocieplenia poniżej 2 °C;
18. przyznaje, że skuteczne stopniowe wycofywanie dopłat do paliw kopalnych znacząco przyczyniłoby się do wyrównania różnic między rzeczywistością a potrzebami w zakresie łagodzenia zmiany klimatu;
19. przypomina, że, jak stwierdzono w czwartym sprawozdaniu oceniającym IPCC, do 2020 r. państwa uprzemysłowione powinny ograniczyć krajowe emisje o 25-40 % w stosunku do poziomu z 1990 r., natomiast kraje rozwijające się powinny łącznie znacznie ograniczyć emisje poniżej obecnie przewidywanego tempa wzrostu emisji, aby do 2020 r. ograniczyć emisje o ok.15-30 %; przypomina ponadto, że łączne globalne emisje mają osiągnąć swój najwyższy poziom przed 2020 r. i wzywa do otwartej dyskusji na temat bardziej skutecznych strategii politycznych w celu wyrównania różnic między rzeczywistością a potrzebami w zakresie łagodzenia zmiany klimatu;
20. podkreśla, że potrzebne są solidne podstawy naukowe, takie jak te przedstawione przez Międzyrządowy Zespół ds. Zmian Klimatu (IPCC), którego struktura i procedury zostały głęboko zreformowane, i podkreśla w związku z tym znaczenie, jakie będą miały wnioski zawarte w 5. sprawozdaniu oceniającym (IPCC AR5) przewidzianym na 2014 r.;
21. przypomina, że dążenie do celu, jakim jest ochrona klimatu na poziomie 30 % do 2020 r., leży we własnym interesie UE, ponieważ umożliwi to trwały wzrost, stworzy dodatkowe miejsca pracy i zmniejszy uzależnienie od importu energii;
22. z zadowoleniem przyjmuje propozycję włączenia do przepisów UE porozumienia z Cancunu, przewidującego obowiązek opracowania niskoemisyjnych strategii rozwoju dla stron, które są państwami rozwiniętymi, i podkreśla znaczenie, jakie ma zapewnienie stronom, które są krajami rozwijającymi się, wsparcia finansowego i technicznego w celu przyjęcia i wdrożenia przez nie planów niskoemisyjnego rozwoju; zauważa, że te plany i strategie powinny określać politykę i środki, które obejmą wczesne działania wewnętrzne pozwalające zapobiec uzależnieniu od wysokoemisyjnych inwestycji i infrastruktury oraz krótko- i średnioterminowe cele w zakresie efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii;

Finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu

23. podkreśla, że należy pilnie zapobiec brakowi środków na finansowanie działań po 2012 r. (kiedy zakończy się okres szybkiego finansowania działań związanych ze zmianą klimatu) oraz że należy znaleźć sposób, aby zapewnić środki z różnych źródeł na finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu w okresie 2013-2020; uważa, że konkretne zobowiązania do finansowania w okresie 2013-2020 mają zasadnicze znaczenie dla przyspieszenia procesów transformacji, uniknięcia uzależnienia od paliw kopalnych w wielu krajach rozwijających się i wspierania starań państw rozwijających się w celu złagodzenia skutków zmiany klimatu i dostosowania się do tej zmiany; przypomina, że większość państw członkowskich nie podjęła jeszcze żadnych zobowiązań w zakresie finansowania działań związanych ze zmianą klimatu po - 2013 r.;
24. z niepokojem stwierdza, że chociaż kraje rozwinięte zobowiązały się przeznaczyć 100 mld USD rocznie do 2020 r. na finansowanie działań związanych ze zmianą klimatu, do dnia dzisiejszego nie istnieje uznana na całym świecie definicja rzeczywistego znaczenia słów „nowe i dodatkowe”;
25. podkreśla, że wymierzenie, kontrola i monitorowanie funduszy na przeciwdziałanie zmianom klimatu, a także ich dodatkowy charakter, mają fundamentalne znaczenie i wymagają definicji uznanej na szczeblu międzynarodowym; wzywa UE do opracowania wspólnego podejścia, aby upewnić się, że oficjalna pomoc rozwojowa (ODA) nie będzie przesuwana z obecnych funduszy na cele rozwojowe, lecz że będą to rzeczywiście dodatkowe fundusze;
26. z zadowoleniem przyjmuje działania w ramach programu prac dotyczącego długoterminowego finansowania w zakresie źródeł długoterminowego finansowania oraz potrzeb finansowania w krajach rozwijających się i oczekuje, że sprawozdanie sporządzone przez współprzewodniczących zostanie przedyskutowane w Ad-Dausze;
27. uważa, że w ramach finansowania działań na rzecz klimatu w krajach rozwijających się należy zająć się już obecnie odczuwanymi negatywnymi skutkami zmiany klimatu, przyczynić się do zwiększenia odporności, w szczególności w najuboższych i najbardziej narażonych krajach, oraz do wyrównania rozbieżności między ambicjami a potrzebami w zakresie łagodzenia zmiany klimatu przed 2020 r., przy jednoczesnym działaniu na rzecz zrównoważonego rozwoju;

Czwartek, 22 listopada 2012 r.

28. w związku z tym podkreśla, że należy udostępnić nowe innowacyjne i dodatkowe źródła finansowania (międzynarodowe podatki od transakcji finansowych i opłaty za międzynarodowy transport lotniczy i morski);
29. wzywa Komisję do zadbania to, aby były to nowe i dodatkowe środki finansowe, oraz do promowania innowacyjnych źródeł finansowania;
30. podkreśla, że likwidacja dopłat do paliw kopalnych może przynieść znaczące oszczędności i ograniczyć emisję gazów cieplarnianych; wzywa do przyjęcia w Ad-Dausze planów stopniowego wycofywania dopłat do paliw kopalnych, zarówno w krajach rozwiniętych, jak i rozwijających się, w pierwszej kolejności w krajach wymienionych w załączniku I;
31. z zadowoleniem przyjmuje powołanie zarządu ekofunduszu klimatycznego i oczekuje, że w Ad-Dausze zostanie przyjęta decyzja w sprawie siedziby sekretariatu ekofunduszu klimatycznego; zauważa, że na konferencji w Ad-Dausze trzeba będzie przyjąć kolejne decyzje, aby uruchomić ekofundusz klimatyczny, zgodnie z ustaleniami z Cancunu, w szczególności w odniesieniu do początkowej kapitalizacji, i podkreśla, że, aby uruchomić ekofundusz klimatyczny, potrzebne będzie wsparcie finansowe stron; przyznaje, że ekofundusz klimatyczny ma podstawowe znaczenie dla zdolności krajów najsłabiej rozwiniętych do łagodzenia skutków zmiany klimatu i dostosowania się do tej zmiany, oraz że konkretne zobowiązania finansowe w tej dziedzinie mają ogromne znaczenie;
32. podkreśla, że w ustaleniach z Cancunu jest wyraźnie mowa o tym, że środki finansowe udzielane za pomocą ekofunduszu klimatycznego krajom rozwijającym się powinny być środkami „nowymi” i „dodatkowymi” w stosunku do obecnej pomocy rozwojowej;
33. przypomina, że chociaż ubogie kraje przyczyniły się w najmniejszym stopniu do zwiększenia koncentracji gazów cieplarnianych w atmosferze, najbardziej odczuwają one skutki zmiany klimatu i mają najmniejszą zdolność przystosowania się do tych zmian;
34. podkreśla, że zapewnienie spójnej polityki i włączenie kwestii środowiskowych do programów rozwojowych stanowi sedno skutecznej unijnej strategii łagodzenia skutków zmiany klimatu i dostosowania się do tej zmiany;
35. wzywa UE i państwa członkowskie do wspierania interwencji na rzecz ludzi ubogich w krajach rozwijających się, aby podnieść standardy życia najuboższych; w szczególności wzywa UE, aby wspierała finansowo tylko drogi rozwoju przyjazne klimatowi, co prowadzi do stopniowego zniesienia pośredni lub bezpośredniej pomocy Unii dla przemysłu działającego w oparciu o paliwa kopalne (np. za pomocą gwarantowanych pożyczek udzielanych przez EBI, agencje kredytów eksportowych itp.) zgodnie ze zobowiązaniem podjętym przez UE w 2009 r. a szczycie G20 w Pittsburgu;
36. podkreśla, że obecny kryzys gospodarczy nie może być usprawiedliwieniem dla braku działań lub odmowy finansowania środków dostosowawczych w krajach rozwijających się; podkreśla, że to właśnie rozwój gospodarki niskoemisyjnej stanowi ważny krok na drodze do wychodzenia z kryzysu;
37. domaga się, aby kraje uprzemysłowione za pomocą wystarczających środków finansowych i technologicznych pomagały krajom rozwijającym się w stosowaniu zrównoważonych i skutecznych technologii;
38. jest zdania, że środki te muszą respektować interesy i priorytety krajów rozwijających się, uwzględniać lokalne zasoby wiedzy, rozszerzać współpracę Północ-Południe oraz rolę małych i średnich gospodarstw rolnych przy jednoczesnym poszanowaniu środowiska i równowagi ekologicznej;
39. podkreśla, że środki przeznaczone na ochronę klimatu powinny być udostępniane w postaci nowych i dodatkowych funduszy, obok już istniejącej pomocy rozwojowej;
40. przypomina UE i państwom członkowskim, że oficjalna pomoc rozwojowa jest bardzo ważnym źródłem finansowania potrzeb o zasadniczym znaczeniu dla rozwoju, takich jak zdrowie czy edukacja, i że nie powinna być przeznaczana na finansowanie działań związanych z klimatem; wzywa UE i państwa członkowskie do zapewnienia odpowiednich funduszy, aby osiągnąć milenijne cele rozwoju, oraz nowe i dodatkowe fundusze na działania związane z łagodzeniem skutków zmiany klimatu i dostosowania się do tej zmiany;

Czwartek, 22 listopada 2012 r.

Użytkowanie gruntów, zmiany sposobu użytkowania gruntów i leśnictwo (LULUCF)

41. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia na konferencji w Durbanie decyzji 2/CMP.7, którą uważa za ważny krok naprzód we wprowadzaniu solidnych zasad rachunkowości w sektorze LULUCF; zauważa, że decyzja ta przewiduje dwuletni program prac w celu zbadania konieczności wprowadzenia bardziej wszechstronnej rachunkowości, która pozwoli zapewnić środowiskową integralność wkładu sektora w zmniejszanie emisji;

42. przypomina, że zarówno zmiana sposobu użytkowania gruntów, jak i rolnictwo są odpowiedzialne za znaczną część emisji gazów cieplarnianych w krajach rozwijających się; wzywa UE do promowania agroleśnictwa lub rolnictwa ekologicznego, zwłaszcza w krajach najsłabiej rozwiniętych, ponieważ przyczyniają się one zarówno do łagodzenia skutków zmiany klimatu, jak i do likwidacji ubóstwa poprzez umożliwienie lokalnym społecznościom różnicowania źródeł dochodu;

43. przypomina, że produkcja agropaliw z roślin jadalnych (takich jak nasiona oleiste, olej palmowy, cukier z trzciny, buraki cukrowe i pszenica) mogą spowodować silne zapotrzebowanie na grunty i stać się zagrożeniem dla ludności ubogich państw, w których środki do życia zależą od dostępu do gruntu i zasobów naturalnych;

44. z ubolewaniem zauważa, że „kryteria dotyczące zrównoważonego rozwoju” wymienione w dyrektywie w sprawie energii odnawialnej i dyrektywie w sprawie jakości paliw, odnoszące się do biopaliw, mają ograniczony zasięg i nie wystarczają, aby ująć w nich negatywne skutki, jakie wywiera rozpowszechnianie się agropaliw, w szczególności w zakresie pośredniej zmiany użytkowania gruntów (ILUC); wzywa UE do zaktualizowania kryteriów zrównoważonego rozwoju i kryteriów certyfikacji w stosunku do biopaliw, aby zapewnić spójność ze zobowiązaniem do zwalczania zmiany klimatu oraz prawnym obowiązkiem dbania o spójność polityki na rzecz rozwoju, zapisanym w art. 208 traktatu z Lizbony;

45. przypomina, że większe stosowanie biomasy może doprowadzić do nasilenia działalności leśnej oraz do zmniejszenia zasobów węgla w lasach, co zagrażałoby celowi, jakim jest ograniczenie wzrostu temperatur do 2 °C; wzywa UE i państwa członkowskie do zatwierdzenia tylko tych agropaliw, które bezsprzecznie zmniejszają emisje gazów cieplarnianych, nie mogą spowodować znacznych problemów w zakresie użytkowania gruntów, nie zagrażają bezpieczeństwu żywnościowemu ludzi i nie zagrażają stworzeniem konfliktu w zakresie ochrony przyrody; w związku z tym wzywa Komisję do opracowania prawnie wiążących kryteriów dotyczących zrównoważonego charakteru biomasy, do włączenia obliczeń dotyczących pośredniej zmiany użytkowania gruntów (ILUC) do istniejących kryteriów dotyczących zrównoważonego charakteru agropaliw oraz do włączenia obliczeń dotyczących pośredniej zmiany użytkowania gruntów (ILUC) i nadużywania zdolności absorpcji dwutlenku węgla do kryteriów dotyczących zrównoważonego charakteru bioenergii;

Zmniejszanie emisji spowodowanych wylesianiem i degradacją lasów (REDD +)

46. z zadowoleniem odnosi się do przyjętych w Durbanie decyzji dotyczących finansowania, zabezpieczeń i poziomów odniesienia; uważa, że w należy poczynić dalsze postępy, w szczególności w zakresie technicznej oceny poziomów odniesienia dla lasów; zauważa ponadto, że REDD+ ma do odegrania ważną rolę w zmniejszaniu rozbieżności między potrzebami a rzeczywistością w zakresie łagodzenia zmian klimatu do 2020 r.;

47. podkreśla, że w ramach UNFCCC, REDD+ będzie finansowany ze środków publicznych, i zwraca się do stron o pokazanie silnego zaangażowania politycznego na rzecz znalezienia innowacyjnych rozwiązań w zakresie finansowania;

48. jest przeciwny się handlowi uprawnieniami do składowania dwutlenku węgla w ekosystemach leśnych oraz włączeniu REDD + do rynku handlu uprawnieniami do emisji dwutlenku węgla, ponieważ mogłyby doprowadzić do nadmiernej ilości przydziałów kredytów i dalszego spadku cen emisji dwutlenku węgla;

49. podkreśla, że skuteczna realizacja REDD+ zależy od przejrzystości i rozwoju rzetelnych systemów kontroli;

50. uznaje znaczenie, jakie ma REDD+ w zwalczaniu emisji pochodzących z leśnictwa; podkreśla, że program REDD+ nie powinien zaprzepaścić postępów osiągniętych dotychczas dzięki egzekwowaniu prawa, zarządzaniu i handlowi w dziedzinie leśnictwa (FLEGT), zwłaszcza w odniesieniu do gospodarki leśnej, uściślenia i uznawania zwyczajowych form posiadania i użytkowania gruntów i nieruchomości; wzywa UE do wywierania nacisków, aby projekty REDD+ zawierały większe i bardziej szczegółowe gwarancje w dziedzinie społecznej, w dziedzinie zarządzania i środowiska naturalnego, w szczególności mechanizmy ochrony, dzięki którym prawa ludności zamieszkującej lasy nie będą łamane;

51. jest zdania, że ochrona lasów wymaga szczególnie stabilnych przepływów środków w perspektywie długoterminowej; podkreśla, że niszczenie lasów rozpoczęłoby się ponownie, gdyby finansowanie spadło poniżej pewnego poziomu;

Czwartek, 22 listopada 2012 r.

Międzynarodowy transport lotniczy i morski

52. ponownie domaga się ustanowienia międzynarodowych instrumentów zawierających światowe cele redukcji emisji, aby zahamować wpływ, jaki wywiera na klimat międzynarodowy transport lotniczy i morski; nadal opowiada się za włączeniem lotnictwa do europejskiego systemu handlu uprawnieniami do emisji;

53. wzywa państwa członkowskie do przeznaczenia wszystkich ewentualnych dochodów z aukcji uprawnień do emisji pochodzących z lotnictwa na zwiększenie finansowania działań związanych ze zmianą klimatu od 2013 r. w krajach rozwijających się;

Ochrona klimatu, szczególnie w okresie kryzysu gospodarczego

54. podkreśla, że obecny kryzys gospodarczy wyraźnie pokazuje, że jedynie zrównoważona gospodarka może zapewnić dobrobyt w dłuższej perspektywie i że ochrona klimatu stanowi jeden z głównych filarów takiej zrównoważonej gospodarki; podkreśla, że wyjaśnienie przyczyn działań politycznych w dziedzinie ochrony klimatu, które mają za zadanie zapewnić wysoki standard życia większej liczbie osób przy jednoczesnym zapewnieniu środków i możliwości rozwoju także przyszłym pokoleniom, jest obecnie ważniejsze niż kiedykolwiek;

55. podkreśla, że wyzwaniom w zakresie klimatu nie można rozpatrywać w odosobnieniu, lecz w kontekście zrównoważonego rozwoju, polityki w zakresie przemysłu i wykorzystania zasobów;

Reforma strukturalna

56. uważa, że jedną z przyczyn sukcesu konferencji Durbanie, było to, że ustanowiono na niej podstawę do przewyższenia dawnych ścisłych podziałów na „strony” i „obserwatorów”, w „krajach rozwiniętych” i „krajach rozwijających się”, jak również na kraje z „załącznika I” i kraje „spoza załącznika I”, dlatego zwraca się do wszystkich uczestników, aby dążyli do stworzenia nowej, całościowej i bardziej wszechstronnej struktury przyszłych negocjacji;

57. jest zdania, że obecny system oparty na „zobowiązaniach i przeglądzie” (*pledge and review*) nie przyniesie zasadniczych zmian, jakie są niezbędne w celu przeciwdziałania zmianie klimatu w dłuższej perspektywie, a zatem wzywa wszystkie strony do rozważenia również innych podejść;

58. podkreśla, że nie istnieje „cudowny środek”, dzięki któremu można rozwiązać problem związany ze zmianą klimatu i dlatego podkreśla liczne istniejące możliwości osiągnięcia niezbędnego poziomu ograniczenia emisji oraz, co jeszcze ważniejsze, niezbędnych zmian w zakresie świadomości; w tym względzie z zadowoleniem przyjmuje do wiadomości, że wiele krajów podejmuje już ambitne działania na rzecz łagodzenia zmiany klimatu i wzywa UNFCCC do stworzenia platformy służącej zwiększeniu przejrzystości działań w terenie;

Przejsie na zrównoważoną gospodarkę i zrównoważony przemysł

59. wyraża zaniepokojenie faktem, że, zgodnie z danymi MAE, światowe emisje CO₂ ze spalania paliw kopalnych osiągnęły w 2011 r. rekordowy poziom; przypomina, że przewidywany światowy wzrost zużycia energii będzie oparty na rozwoju wszystkich źródeł energii; uważa zatem, że UE nie powinna słabnąć w staraniach na rzecz przekształcenia swojej gospodarki w gospodarkę zrównoważoną, aby osiągnąć przewagę konkurencyjną w zakresie zrównoważonych technologii i wiedzy fachowej; uważa, że UE powinna promować rozpowszechnianie na świecie technologii przyjaznych środowisku, w szczególności w dziedzinie odnawialnej energii, innowacyjnych i efektywnych technologii dotyczących paliw kopalnych, a w szczególności technologii efektywnych z energetycznego punktu widzenia;

60. apeluje o ściślejszą koordynację działań Rady, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), aby umożliwić UE prezentowanie jednego spójnego stanowiska na forum organizacji międzynarodowych, takich jak Międzynarodowa Agencja Energetyczna (MAE), Międzynarodowa Agencja Energii Odnawialnej (IRENA), międzynarodowe partnerstwo na rzecz współpracy w dziedzinie efektywności energetycznej (IPEEC) i Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej (MAEA), a tym samym odgrywanie bardziej aktywnej i znaczącej roli w dążeniu do zrównoważonej polityki energetycznej i polityki bezpieczeństwa energetycznego;

61. podkreśla, że z wielu powodów – w tym ze względu na ochronę klimatu, niedobór zasobów i oszczędne gospodarowanie nimi, bezpieczeństwo energetyczne, innowacyjność i konkurencyjność – wiele państw podejmuje kroki w kierunku ekologizacji gospodarki; zauważa na przykład programy inwestycyjne poświęcone przechodzeniu na nowy model zaopatrzenia w energię w takich krajach jak Chiny i Korea Południowa oraz wzywa Komisję do przeanalizowania takich programów i ich wpływu na konkurencyjność UE w sektorach, których to dotyczy;

62. z zadowoleniem przyjmuje te kroki i przypomina, że działania koordynowane na szczeblu międzynarodowym pomogłyby zmierzyć się z obawami zainteresowanych sektorów, w szczególności sektorów energochłonnych, dotyczącymi problemu ucieczki emisji i konkurencyjności; wzywa do zawarcia porozumienia zapewniającego sprawiedliwe w międzynarodowej skali warunki dla przemysłu emitującego duże ilości dwutlenku węgla;

Czwartek, 22 listopada 2012 r.

63. wyraża zaniepokojenie rosnącym poziomem tzw. importu emisji, ponieważ emisje z towarów importowanych rosną szybciej niż ograniczanie emisji pochodzących z produkcji krajowej; uważa, że gdyby UE była w stanie lepiej monitorować wzrost importu emisji i zwiększać świadomość tego zjawiska, mogłoby to zachęcić konkurentów w sektorze przemysłu do przystąpienia do bardziej rygorystycznego systemu zmniejszania emisji węgla w celu zwiększenia akceptacji dla swoich produktów na rynku UE;

64. podkreśla, że kryzys finansowy i budżetowy w UE nie powinien ograniczyć ambicji UE i jej sektorów przemysłowych, konsumentów i państw członkowskich w odniesieniu do międzynarodowych negocjacji w sprawie klimatu w Ad-Dausze; uważa, że UE nie powinna słabnąć w staraniach na rzecz przekształcenia swojej gospodarki np. aby zapobiec przenoszeniu miejsc pracy, a zwłaszcza ekologicznych miejsc pracy, oraz że UE musi przekonać partnerów na całym świecie, w tym Chiny i Stany Zjednoczone, o korzyściach wynikających z przystąpienia do porozumienia międzynarodowego oraz o tym, że możliwe jest zmniejszenie emisji bez utraty konkurencyjności i miejsc pracy, szczególnie, jeśli wszystkie kraje będą działać wspólnie;

65. podkreśla, że trzeba pilnie opracować i wdrożyć holistyczną strategię w zakresie surowców i zasobów, dotyczącą m. in. wydajności zasobów we wszystkich sektorach gospodarki, zarówno w krajach rozwiniętych, jak i w krajach rozwijających się, aby osiągnąć gospodarkę opartą na zrównoważonym rozwoju w długoterminowej perspektywie, oraz wzywa UE i jej państwa członkowskie, by świeciły w tym względzie przykładem; wzywa UE i jej państwa członkowskie do wspierania państw rozwijających się, zarówno na poziomie krajowym, jak i lokalnym, poprzez udostępnianie specjalistycznych analiz na temat zrównoważonego wydobycia, oszczędniejszego gospodarowania zasobami, ich ponownego wykorzystywania i recyklingu;

66. uważa, że podejścia sektorowe w połączeniu z ogólnogospodarczymi pułapami w krajach uprzemysłowionych mogą wnieść wkład w działania na rzecz klimatu, konkurencyjność i wzrost gospodarczy; podkreśla znaczenie, jakie w związku z międzynarodowymi negocjacjami ma przyjęcie sektorowego podejścia do emisji przemysłowych, w szczególności w krajach wschodzących; ma nadzieję, że takie podejście może być również częścią międzynarodowych ram działania w zakresie klimatu po roku 2012;

67. zauważa, że ceny różnych źródeł energii odgrywają główną rolę w kształtowaniu zachowań uczestników rynku, w tym przemysłu i konsumentów, oraz zwraca uwagę, że niemożność pełnej internalizacji kosztów zewnętrznych w ramach bieżącej polityki międzynarodowej sprzyja utrzymywaniu się wzorców konsumpcji niezgodnych ze zrównoważonym rozwojem; przypomina, że światowy rynek emisji dwutlenku węgla stanowiłby dobrą podstawę do osiągnięcia zarówno znaczącego zmniejszenia emisji, jak i równych reguł gry dla sektora przemysłu; wzywa UE i jej partnerów do znalezienia w najbliższej przyszłości najskuteczniejszego sposobu promowania powiązań między EU ETS a innymi systemami handlu, aby utworzyć światowy rynek emisji dwutlenku węgla i zapewnić większą różnorodność sposobów redukcji emisji, zwiększenie rozmiaru rynku i jego płynności, przejrzystość oraz bardziej wydajny przydział zasobów dla sektora energetycznego i przemysłu;

Badania naukowe i technologie

68. z ubolewaniem stwierdza, że podczas szczytu Rio+20 w Rio de Janeiro nie osiągnięto znaczących postępów co do przyszłych kluczowych kwestii związanych ze zrównoważonym rozwojem; ubolewa nad brakiem konkretnych celów, wymiernych działań i zobowiązań ze strony przywódców światowych; przyjmuje do wiadomości wyniki spotkania w Durbanie, w tym postępy osiągnięte przez platformę z Durbanu, kontynuację protokołu z Kioto i ustanowienie funduszu klimatycznego w wysokości 100 mld USD oraz dalszy rozwój technologicznego komitetu wykonawczego ds. stosowania technologii niskoemisyjnych;

69. podkreśla, że opracowywanie i wdrażanie przełomowych technologii ma kluczowe znaczenie w walce ze zjawiskiem zmiany klimatu, a jednocześnie w przekonywaniu partnerów UE na całym świecie, że można zmniejszyć emisje bez utraty konkurencyjności i miejsc pracy; wzywa do zaciągnięcia międzynarodowego zobowiązania do zwiększenia inwestycji w badania i rozwój (R&D) w dziedzinie przełomowych technologii w odpowiednich sektorach; uważa, że UE powinna świeć przykładem i znacząco zwiększyć wydatki na badania w zakresie przyjaznych dla klimatu i energooszczędnych technologii przemysłowych i energetycznych oraz że UE powinna w tym zakresie rozwinąć ścisłą współpracę naukową z międzynarodowymi partnerami, takimi jak kraje BRIC (Brazylia, Rosja, Indie i Chiny) oraz USA;

70. uważa, że innowacyjność ma kluczowe znaczenie dla utrzymania globalnego ocieplenia na poziomie poniżej 2 °C i zauważa, że istnieją różne sposoby zachęcania do innowacyjności w gospodarce rynkowej; wzywa Komisję do oceny różnych mechanizmów w celu nagradzania wiodących przedsiębiorstw w zależności od ich zdolności do wprowadzania innowacji oraz do transferu i rozwijania technologii na skalę globalną; wzywa do uznania prawa państw rozwijających się do pełnego wykorzystania elastyczności, jaką oferuje Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS)

Czwartek, 22 listopada 2012 r.

71. podkreśla znaczenie, jakie ma budowanie ściślejszej współpracy między Europą a krajami najsłabiej rozwiniętymi; uważa, że UE powinna wspierać działania umożliwiające krajom najsłabiej rozwiniętym znalezienie partnerów i źródeł finansowania inwestycji w dziedzinie energii odnawialnej i ekologicznych technologii oraz wzywa Komisję do przedstawienia pomysłów wspólnych programów badawczych w zakresie alternatywnych źródeł energii oraz sposobów, w jakie UE może pobudzać współpracę między krajami rozwiniętymi i rozwijającymi się w różnych sektorach przemysłowych;

Energia, wydajność energetyczna i wydajne wykorzystywanie zasobów

72. zauważa, że ostatnia analiza MAE wykazuje, iż poprawa efektywności stanowi najbardziej oczywistą drogę ku lepszemu gospodarowaniu energią w nadchodzących dekadach, i że zwiększy ona trzykrotnie opłacalność inwestycji w redukcję emisji zgodną z celami w zakresie klimatu na rok 2050, lecz wymaga zdecydowanych działań w ramach polityki rządowej i zachęt;

73. z ubolewaniem zauważa, że możliwości oszczędzenia energii nie są odpowiednio uwzględniane, ani na świecie, ani w UE; podkreśla, że oszczędność energii umożliwia tworzenie miejsc pracy, oszczędności, zapewnia bezpieczeństwo energetyczne, konkurencyjność i zmniejszenie emisji; wzywa UE, aby w negocjacjach międzynarodowych zwróciła większą uwagę na oszczędność energii, zarówno podczas omawiania kwestii transferu technologii, jak i planów rozwoju dla krajów rozwijających się czy też pomocy finansowej; podkreśla także, że aby zachować wiarygodność, UE i jej państwa członkowskie muszą zrealizować wyznaczone sobie cele;

74. zwraca uwagę, że szacunkowo 2 mld ludzi na całym świecie nadal nie ma dostępu do zrównoważonej energii w przystępnej cenie; podkreśla potrzebę rozwiązania problemu ubóstwa energetycznego zgodnie z celami polityki przeciwdziałania zmianie klimatu; zauważa, że dostępne są technologie energetyczne, które zaspokajają potrzeby zarówno w zakresie globalnej ochrony środowiska, jak i rozwoju lokalnego;

75. z ubolewaniem stwierdza, że nie ma wystarczającej koordynacji między UNFCCC a Konwencja o różnorodności biologicznej (CBD), co oznacza marnotrawienie zasobów i utratę cennych i uzupełniających się możliwości politycznych; podkreśla, że z wielu badań, w tym z badania na temat ekonomii ekosystemów i różnorodności biologicznej (*The Economics of Ecosystems and Biodiversity*) (TEEB), wynika, że ochrona funkcji ekosystemów za pomocą zrównoważonych praktyk jest często tańsze niż zastępowanie utraconych funkcji za pomocą inwestycji w drogie alternatywne infrastruktury i rozwiązania technologiczne; wzywa UE i państwa członkowskie, aby na najbliższym posiedzeniu COP 11 w Hyderabadzie ściślej powiązały swoich cele w zakresie przeciwdziałania zmianie klimatu z celami w zakresie ochrony różnorodności biologicznej;

76. podkreśla, że należy promować większy dostęp do technologii przyjaznych środowisku i transfer takich technologii wszędzie, lecz w szczególności w krajach rozwijających się, w celu poprawy dostępu do technologii informacyjnych, sporządzania i udostępniania rzetelnych danych dotyczących istniejących patentów i technologii, ułatwiania i zwiększania wymiany i wspólnego korzystania z praw własności intelektualnej za pomocą przejrzystych i bezpiecznych mechanizmów oraz rozwijania nowych mechanizmów promowania badań, które nie będą utrudniać dostępu do innowacji; wzywa w związku z tym UE i państwa członkowskie do zajęcia się kwestią prawa własności intelektualnej, aby dokonać oraz skutecznie i szybko rozpowszechnić innowacje, które są niezbędne do zwalczania zmiany klimatu;

Dyplomacja w dziedzinie klimatu

77. podkreśla, że UE powinna nadal prowadzić konstruktywne działania podczas międzynarodowych negocjacji w dziedzinie klimatu i że należy nadal rozwijać unijną dyplomację w zakresie klimatu pod egidą Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ), aby jaśniej wyrazić stanowisko w dziedzinie polityki klimatycznej, nadając międzynarodowym negocjaczom w sprawie klimatu nową dynamikę i zachęcając partnerów z całego świata, a w szczególności największych emitentów, aby wprowadzili obowiązkowe, porównywalne i skuteczne środki redukcji emisji oraz odpowiednie środki dostosowawcze i środki łagodzenia skutków zmiany klimatu;

78. wyraża ubolewanie, że unijny cel w zakresie zmniejszenia emisji nie jest spójny z przyjętym celem 2 °C i opłacalną drogą do osiągnięcia celu, jakim jest zmniejszenia do 2050 r. emisji gazów cieplarnianych;

79. podkreśla znaczenie, jakie ma zawieranie sojuszy (w skali mniejszej niż globalna) z najbardziej postępowymi państwami, aby nadal pobudzać proces negocjacyjny i doprowadzić do tego, aby najwięksi emitenci CO₂ przyjęli ambitne i wystarczające cele, które pozwolą zmniejszyć emisje gazów cieplarnianych;

Czwartek, 22 listopada 2012 r.

80. w związku z tym podkreśla, jak bardzo ważne jest, aby tak ważny podmiot, jakim jest Unia Europejska, przemawiał na konferencji w Ad-Dausze jednym głosem, aby poczynić postępy na drodze do osiągnięcia międzynarodowego porozumienia, i aby Unia pozostała zjednoczona pod tym względem;

81. wzywa strony, aby uznały, że zaangażowanie ustawodawców w negocjacje ma zasadnicze znaczenie dla pomyślnego przebiegu międzyrządowego procesu prowadzącego do wypracowania przed rokiem 2015 globalnego porozumienia, o ile postępy w dziedzinie krajowego ustawodawstwa stron dotyczącego klimatu stwarzają polityczne warunki dla wielostronnych negocjacji i mogą stanowić bodziec dla ich ogólnego stopnia aspiracji;

82. podkreśla kluczową pozycję obu „narodów goszczących” – Kataru jako jednego z najważniejszych na świecie producentów ropy naftowej i gazu ziemnego, którego zasoby obecnie zmniejszają się, lecz w którym nadal wielkość emisji w przeliczeniu na mieszkańca jest najwyższa, oraz Korei Południowej jako lidera ekologicznych technologii i pierwszego kraju azjatyckiego, który przyjął przepisy w zakresie zmian klimatu wdrażające politykę typu „limit i handel” – a także zachęca oba te kraje, które obecnie nie są ujęte w załączniku I, by dały przykład i pomogły w budowaniu nowych sojuszy;

83. wyraża zaniepokojenie faktem, że nieformalna praktyka oczekiwania na konsensus między wszystkimi delegacjami w Radzie opóźnia pilne działania w dziedzinie klimatu, w związku z czym wzywa Radę, aby przez cały czas stanowiła kwalifikowaną większość głosów, jak przewidują traktaty, w szczególności w odniesieniu do aktów o zasięgu ogólnym na mocy art. 16 ust. 3, a zwłaszcza na mocy art. 218 ust. 8 TFUE, „na wszystkich etapach procedury” dochodzenia do porozumień międzynarodowych;

84. odnotowuje, że Komisja zaproponowała plan działania na rzecz Europy wolnej od emisji węgla w 2050 r., co stanowi bardzo ambitny, ale osiągalny cel; w związku z tym potwierdza swoje zobowiązanie do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych, nawet poza międzynarodowym porozumieniem;

85. zauważa, że globalne ocieplenie uwydatnia współzależność wszystkich państw; w związku z tym uważa, że należy osiągnąć światowe porozumienie, aby uniknąć katastrofalnej zmiany, która miałaby dramatyczne skutki dla całej ludzkości;

Delegacja Parlamentu Europejskiego

86. uważa, że delegacja UE odgrywa istotną rolę w negocjacjach na temat zmian klimatu i w związku z tym uważa, że nie do przyjęcia jest fakt, iż posłowie do Parlamentu Europejskiego nie mogli uczestniczyć w posiedzeniach koordynacyjnych UE na poprzednich konferencjach stron; ma nadzieję, że co najmniej przewodniczący Parlamentu Europejskiego będzie mógł uczestniczyć w posiedzeniach koordynacyjnych UE w Ad-Dausze;

87. zauważa, że zgodnie z porozumieniem ramowym zawartym między Komisją i Parlamentem w listopadzie 2010 r. Komisja ułatwiać udział w negocjacjach nad umowami wielostronnymi posłów do Parlamentu wchodzących w skład delegacji Unii w charakterze obserwatorów; przypomina, że na podstawie traktatu lizbońskiego (art. 218 TFUE), Parlament musi wyrazić zgodę na umowy zawierane przez Unię z państwami trzecimi lub organizacjami międzynarodowymi;

o

o o

88. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Sekretariatowi UNFCCC z prośbą o rozpowszechnienie jej wśród umawiających się stron spoza UE.

P7_TA(2012)0453

Rozszerzenie: polityka, kryteria i interesy strategiczne UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie rozszerzenia: strategii polityczne, kryteria i strategiczne interesy UE (2012/2025(INI))

(2015/C 419/18)

Parlament Europejski,

— uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej (TUE), w szczególności jego art. 2, 21 i 49,